

אור החיים ויקרא טז, א
או יאמר על זה הדרך אחרי מות וגו', דיבר ה' למשה
דרך מימתן שהיתה על זה הדרך בקרבנם לפני ה',
פירוש שנתקרבו לפני אור העליון בחיצת הקודש וזוה
מתו, והוא סוד הנשיקה, שנה מתים הנדיקים, והנה הם
שים למיתת כל הנדיקים, אלא שההפרש הוא שהנדיקים
הנשיקה מתקרבת להם ואלו הם נתקרבו לה, והוא אומרו
בקרבנם לפני ה', ואומרו וימותו בתוספות וא"ו, רמז
הכתוב הפלאת חיצת הנדיקים שהגם שהיו מרגישים
במיתתם, לא נמנעו מקרוב לדביקות נעימות עריבות
ידידות חביבות חשיקות מתיקות עד כלות נפשחם מהם,
והבן:

ובחינה זו אין מכיר איכותה והיא מושללת ההכרה, לא
מפי מין האנושי ולא מפי כתבו, ולא חושג
בהשערות מושכל הגשם, ולמשיג חלק מהשגה זו תדליל
ממנו המונע אותו מהתקבל, ותכירה על ידי סימניה כי
הוא זה הפכה מנגדת שונאיה, ותפעול בו פעולה רשומה
לשלול ממנו כח המונעו והמקיימו, ולפעמים תמאסו
הנפש, ותריצו מריצה גדולה, והוא סוד הוללות הנביאים
(ש"א יט מד), ולכשתתרצה בחינה זו צפנימיותו תגעל הנפש
את הצער, וינתה מעמה ושנה אל צית אציה, ואודיע

ספר החינוך מצווה סט-ע

כי לא יספיק לנו הזכרת העונש במצוה מבלי אזהרה. וזהו שיאמרו
רבותינו ז"ל תמיד עונש שמענו אזהרה מנין, והענין הוא מפני שאם לא
תבוא לנו בדבר מניעת האל, אלא שיאמר עושה דבר פלוני יענש בכך,
היה במשמע שיהיה רשות ביד כל הרוצה לקבל העונש ולא יחוש לצערו
לעבור על המצוה ולא יבוא בזה כנגד חפץ השם יתברך ומצותו, ויחזור
דבר המצוה כעין מקח וממכר, כלומר הרוצה לעשות דבר פלוני יתן כך
וכך ויעשהו או יתן שכמו לסבול כך ויעשהו, ואין הכוונה על המצוות
בכך, אלא שהאל לטובתנו מנענו בדברים והודיענו במקצתן העונש
המגיע לנו מיד מלבד העברת רצונו שהיא קשה מן הכל. וזהו אמרם ז"ל
בכל מקום לא ענש אלא אם כן הזהיר, כלומר לא יודיע האל העונש הבא
עלינו על העברת המצוה אלא אם כן הודיענו תחילה שרצונו הוא שלא
נעשה אותו הדבר שהעונש בא עליו.

רבינו בחיי ויקרא טז, א
ימות השנה להראות שם על הכפורת, וכהן גדול
אינו רשאי להכנס שם בשאר ימות השנה כי אם
ביום הכפורים, ולפיכך היה צריך ביום הכפורים
לקטורת כדי שיהיה לו כסות עינים ולא יזונו עיניו
מזיו הכבוד. ורז"ל דרשו (יומא נג.) כי בענן-אראה